

«Τώρα ήθελσα νὰ προσεγγίσω εἰς τὸ βασιλεῖον, διότι ἀγαπῶ τὸν Μαμφρέδην, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρει ἔχει εἰς ἐμὲ φίλον ἀποφασισμένον νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ ὅσον ἔχει πνοήν.

— Παναγία Παρθένε! ἀγαπάτε τὸν Μαμφρέδην;

— Καὶ διατί νὰ μὴν τὸν ἀγαπῶ; Αἱ πράξεις του δὲν εἶναι τοιαῦται, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ φθόνος δὲν δύναται νὰ τὰς κατηγορήσῃ;

— Πόσον ἀπατάσθε! Εἶναι ὁ φαυλότερος ὅσων φωτίζει ὁ ἥλιος, φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἀσπονδὸς ἐχθρὸς μου.

«Καὶ ὁ Ρογήρος διηγῆθη εἰς τὸν Γίνον πᾶν ὅ,τι συνέβη αὐτῷ καὶ πᾶν ὅ,τι ἐμελέτα νὰ πράξῃ. Εἶτα τὸν ἠρώτησε:

— Τί φρονεῖτε; Εἶναι αὐτὸς ἀνθρώπος νὰ τὸν ἀγαπήσῃ κανεὶς;

— Σεῖς ἔχετε δίκαιον νὰ τὸν μισήτε, ἂν ὅσα μοῦ εἶπετε εἶναι ἀληθῆ. Ἐγὼ ὅμως ὡς Ἰταλός, βλέπω ἐν τῷ Μαμφρέδῃ ἀνδρεῖον καὶ συνετὸν ἀδελφόν μου, ἀγαπῶντα τὴν Ἰταλίαν καὶ θέλοντα νὰ τὴν καταστήσῃ μεγάλην· ὡς ἐκ τούτου, δὲν δύναμαι, οὐδὲ πρέπει νὰ τὸν μισῶ.

— Ὅφειλω λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἐκδίκησίν μου, διότι τὰ συμφέροντά του ταυτίζονται μετὰ τῶν συμφερόντων τῆς Ἰταλίας; Ἄς ἀποθάνῃ ἐκεῖνος, καὶ περὶ τῶν ξένων θὰ φροντίσωμεν ἀργότερον.

— Ἡ καταστροφὴ τῶν ξένων δὲν εἶναι τόσῳ εὐκολός, ὥσθ ἡ πρόσκλησις των. Σεῖς δέ, ἐπὶ ἀβεβαίᾳ ἐλπίδι, φέρετε εἰς τὴν πατρίδα σας βεβαίαν βλάβην.

— Νὰ ἀπελπισθῇ λοιπὸν ἡ ψυχὴ τοῦ πατρός μου; θὰ τὸ ἐκάνετε σεῖς;

— Ἰππότα, δὲν θὰ εἰπῶ ὅτι εἰμαι οὔτε ἀγαθότερος, οὔτε μοχθηρότερος ἀφ' ὅ,τι πράγματι εἰμαι. Δὲν εἰξεύρω τί θὰ ἐκάνω, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας. Εὐχαριστῶ τὴν τύχην, διότι ἐκδικούμενος ὀλιγίστους μόνον ἔβλαψα.

— Ἀπαντῶντές μοι τοιουτοτρόπως, πράττετε ὅ,τι οἱ ἀποκρούοντες τὸν προσπαθοῦντα νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν γῆν ναυαγόν.

— Ἀλλά... (ἀπήντησεν ὁ Γίνος καλύπτων τὸ πρόσωπον)... δύναμαι νὰ σᾶς δώσω τὴν ψυχὴν μου, ὅχι ὅμως καὶ νὰ σᾶς συμβουλευσῶ.

— Μὲ μισεῖτε;

— Σᾶς συμπονῶ. Εἰς πᾶσαν δὲ περίστασιν, μὴ λησμονήτε ὅτι χαίρω διότι σᾶς χρεωστῶ τὴν ζωὴν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἠγέρθη... Οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες ἀπεσύρθησαν ἐν ἀναπαυθῶσι. Τὴν πρωΐαν, ὁ Ρογήρος, ἀπεχαιρέτισε τὸν φιλοξενήσαντα αὐτόν, ὅστις μετὰ θλίψεως τὸν εἶδεν ἀναχωροῦντα, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ὑπὸ τὰς αὐτὰς διατελοῦσα καὶ αὐτὴ τοῦ βίου συνθήκας, μικρὰ παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἀναμένουσα, δὲν θ' ἀπεφάσιζε νὰ θυσιάσῃ εἰς σταθεράν καὶ ἀκραιφνή φιλίαν τὰς ἀδελφούς τοῦ βίου τύχας. Ὁμοῦ συζῶσαι, ἡ μὲν παρὰ τῇ δέ, τί ἄλλο ποθεινότερον ἠθέλον ἐπιζητήσῃ;

Τὸ ἀληθές ὅμως εἶναι ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ οὐδὲ ὡς ἐφαίνετο ἔχουσα ἔφειν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρῶην μόνησιν. Ὅσῳ ἡ Λευκὴ ἦτο σκεπτικὴ καὶ σοδάρ, τόσῳ ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ζωηρὰ καὶ εὐθυμὸς. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροδόλου ὑπὸ εὐφύας καὶ ἰλαρότητος.

Ἐφαίνετο λαβούσα ἐκ τοῦ πατρός τῆς μοναδικὴν τόλμην.

Εἶχε πάντοτε ἁμαρτίον τι εἰς τὰ χεῖλη, πόδα ἐλαφρὸν καὶ ταχύν, δὲν ἦτο δ' ἐξ ἐκείνων τῶν εὐαίσθητων, αἵτινες συμπτύσσονται ἐν ἑαυταῖς εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀντιδρασιν, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων τῶν ὠραίων καὶ δροσερῶν ρόδων, ἅτινα διανοίγουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ στρέφουσιν ὑπερηφάνως τὰς ἀκάνθας των κατὰ τῶν βεβήλων χειρῶν.

Μεταξὺ Λευκῆς καὶ Μαγδαληνῆς ἡ ἀντίθεσις ἦτο καταπληκτικὴ, παρὰ τοῦτο ὅμως, ἡ ἴσως ἐξ αἰτίας τούτου, ἡ ἐνοῦσα τὰς δύο ταύτας νεάνιδας φιλία ἦτο στενοτάτη. Ἀδελφαὶ ἂν ἦσαν δὲν θὰ ἠγαπῶντο πλεῖον.

Οὐδὲ ὡς ὑπόπτως ἔχουσα περὶ τῶν προθέσεων ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Λευκῆς συλληφθεῖσάν, ἡ Μαγδαληνὴ, κατὰ τὰς μακρὰς καὶ θλιβερὰς ὥρας, ἔμενε παρὰ τῇ φίλῃ, καὶ οὐδὲ ἄπαξ, ἡ εἰκὼν τοῦ γνάθωνος Λεοπόλδου Φροσάρ διήλθε τοῦ νοῦ τῆς.

Ἡ Λευκὴ ἦτο τεθλιμμένη, ἡ Μαγδαληνὴ λοιπὸν συνεμερίζετο καθ' ἡμισυ τὴν θλίψιν τῆς, ὡς θὰ ἔπραττε τὸ αὐτὸ διὰ τὴν χαράν τῆς.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπαύριον, πράγματι, ὡς προεῖπεν ὁ συμβολαιογράφος, ὁ κόμης Καναλὲλ ἀφίκετο μετὰ τοῦ Σεβεράκ.

Χωρὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρόν του, κατηνύθηνε παράυτα εἰς τὴν ὁδὸν Belle-hasse. Ἦτο ἡ δευτέρα φορὰ, ἀπὸ εἰκοσι ἐτῶν, καθ' ἣν εἰσῆρχετο εἰς τὸ τοῦ μαρκησίου μέγαρον. Τὴν πρώτην ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐψυχορραγεῖ, καὶ ἐδέησε νὰ μεταχειρισθῇ βίαν ὅπως ἀφίκηται μέχρι τοῦ προσκεφαλαίου τῆς.

Νῦν, οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀντίστασις, μόνη δὲ οἰκοδόμοισιν ἦτο ἡ ξανθὴ ἐκείνη κόρη, ἥς ἡ ἰδέα ἐπὶ τόσον εἶχε προκαταλάβῃ τὸ πνεῦμά του.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, μετὰ παλλούσης καρδίας, ἀφοῦ σιγῆλως ἐσφιγξέ δι' ὅλης

τῆς παλάμης τὴν χεῖρα τοῦ Μερλώ, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας.

Ἰδοῦσα τὸν ξένον ἡ Λευκὴ ἠγέρθη.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς καθηλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀρρενωποῦ γέροντος ἐκείνου, καίτοι δὲ οὐδέποτε εἶχεν ἰδῆ αὐτόν, τὸν ἀνέγνωσε.

Ὁ αὐτὸς πόθος ὤθησεν ἀλλήλους.

Ὁ κόμης ἀνέφξε τὰς ἀγκάλας του, εἰς ἃς ἡ Λευκὴ ἐρρίφθη, διδοῦσα ἐλευθέραν ἐξοδὸν τῶν δακρύων, ἅτινα πρὸ δύο ἡμερῶν συνεῖχε.

Τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς στηρίζασα, ἔκλαιε σιγῆλως. Ὁ κόμης σεβόμενος τὴν θλίψιν αὐτῆς, οὐδένα λόγον τῇ ἀπηύθυνε. Τί ἡδύνατο νὰ τῇ εἴπῃ;

Ἐκρατεῖ αὐτὴν ἐπ' αὐτοῦ ἡρεσμένην, ἀφίπων διὰ τῆς φιλικῆς θλίψεως τῶν χειρῶν του νὰ ἐννοήσῃ πᾶσαν τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν του.

Τῆς δεσποινίδος Δεσυνὴ κατευνασθείσης μικρόν, ὁ κόμης ὀπισθοχωρῶν πως, ἔλαβε τὴν τόσῳ προσδοκωμένην ἡδονὴν νὰ τὴν θεωρήσῃ.

Ἦτον ἐκείνη, τὸ χάριεν πρωτότυπον τῆς φωτογραφίας, ἣν ἔδειξεν αὐτῷ ἡμέραν τινα ὁ Μερλώ.

Εἶχε τὸ ὑπὸ ξανθῆς κόμης στεφόμενον μέτωπον, τὸ ἀξιοπρεπὲς μεδίωμα τῆς μητρὸς τῆς. Ὁ κόμης πάραυτα συνωφρύνθη. Ἄν πρὸ ἔτους μόνον ἡ Λευκὴ ἐστερεῖτο τοῦ πατρός τῆς, ἂν εἶχεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του, ἂν ἡ ἀξιολάτρευτος αὐτῇ κόρη ἤρχετο καὶ κατῴκει μετ' αὐτοῦ, οἷα μεταβολὴ θὰ ἐπῆρχετο ἐν τῷ βίῳ τοῦ δι' ὅλως ἄλλοιῶν ἀποφάσεων!

Καὶ αἶφνης ἀνεμιμνήσκετο τῶν θλιβερῶν ἐκείνων ἡμερῶν, καθ' ἃς ἐζήτει συγγενικὴν τινα φιλοστοργίαν δυναμένην νὰ πληρώσῃ τὸ ὑπὸ τῶν ἀκρολούτων συμβάνων τῆς μεταβληθείσης ὑπαρξέως του κενόν.

Εἶτα ἀκτινοβόλος μορφή ἐνεφανίζετο αὐτῷ, ἡ τῆς Σάρρας, μετὰ τὴν χρυσότριχα κόμην, τοὺς σπινθηροδόλους ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ προκλητικὸν μεδίωμά τῆς. Ἐπανεύρισκεν αὐτὴν, οἷαν εἶχεν ἰδῆ, τὸ πρῶτον, ἐπὶ τῆς προκυμαίας τῆς Μασσαλίας, ὅτε μετὰ τοῦ Σεβεράκ, μετέβαινε ἐν ἀριστήσῃ εἰς τὴν Réserve.

Πῶς, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐγένετο αἰχμάλωτος αὐτῆς, ἐπιλαθόμενος τῶν βαρυνόντων αὐτὸν ἐξήκοντα ἐτῶν, διαφιλονεικῶν αἰσθήματα φιλαρεσκείας μετὰ τῶν νεανιῶν, διερχόμενος νύκτας αὔπνους, διαλογιζόμενος αὐτὴν, καὶ ἐρωτῶν ἑαυτόν, ἂν ποτε θὰ ἡδύνατο ν' ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτῆς!

Πῶς ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ πάθους του παρεσύρθη νὰ προσφέρῃ τ' ὄνομά του εἰς τὴν νεάνίδα ταύτην, διαπράττων, γέροντος, τοιαύτην ἀσυγχώρητον ἀκρισίαν, πλάττων ὄνειροπολήματα περὶ ἑαυτοῦ ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν εὐπαρουσίαστον σύζυγον!

Βαθεῖα πλάνη!

Ἐζήτει ἐξήγησιν ἥδη πάντων τούτων τῇ στιγμῇ ταύτῃ, μακρὰν ὦν τῆς Σάρ-

ρας, μὴ ὑφίσταμενος τὴν ἀναπόδραστον ἐπήρειαν τοῦ θελητήρου ὅπερ, ἡ γόησσα ἐκείνη ἐπ' αὐτοῦ ἐξήσκει καὶ ἀναλαβὼν τὴν εὐθυκρισίαν του.

Περιπτυσσόμενος πατρικῶς τὸν ξανθὸν τοῦτον ἄγγελον, ἔβλεπεν αὐτὸς οὗτος ὅτι ἤρμοζεν ὡς πατὴρ μάλλον ἢ ὡς ἐραστής, μέλλων ὅσον οὕτω νὰ ὁδηγήσῃ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ εἰς τὸν βωμόν. Ἡσθάνετο ἑαυτὸν γέροντα, ἀνευ νεότητος, ζωῆς καὶ θάρρους.

Συνωφρυνότο ἔτι μάλλον, κατὰ τὴν ἀνέλιξιν τῶν διαλογισμῶν τούτων, ἐρωτῶν ἑαυτὸν ἤδη ἂν δὲν ὑπῆρχε μέσον νὰ παλινδρομήσῃ, καὶ παραστήσῃ τῇ ὥραϊ· Ἀγγλίδι ὅτι ἔπραξαν ἀμφοτέρω διαθήμα μὴ πρᾶγματοποιήσιμον.

Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο κτηνωδία καὶ ἀγνωμοσύνη, νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀξιολατρεύτου ταύτης νεάνιδος, ἥτις τόσον προθύμως ἀπεδέχθη νὰ συμμερισθῇ τοῦ χιονώδους χειμῶνός του μετὰ τοῦ σφριγῶντος ἑαυρὸς της!

Δὲν ἔδωκε δὲ λόγον ἐνώπιον ὑψηλῆς ὁμηγύρεως, ὅτι μνηστεύεται αὐτήν!

Οὐδεμίαν λοιπὸν ὑφίσταται θεραπείαν τὸ πρᾶγμα, οὐδεμίαν ὀπισθοχώρησιν!

Καὶ ἂν παρὰ τὴν θέλησιν του ἤδη συνεζεύγνυτο τὴν Σάρραν, ὥφειλε νὰ τὸ πρᾶξῃ, ἵνα μὴ ἀθετήσῃ τὸν λόγον του.

Κατόπιν ἤρξατο ὁμιλῶν τῇ κατευνασθείτῃ ἤδη Λευκῇ. Ἐλεγεν αὐτῇ πόσον, καὶ τοι μὴ γινώσκων αὐτήν, ἐνδιαφέρετο δι' αὐτήν.

Βεβαίως δὲν ἤθελε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ κατὰ τοῦ πατρός της, ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ μάλιστα, ἀλλ' εἰς τὸ ἔχθος τοῦ μαρκησίου ὥφειλετο τὸ ὅτι δὲν ἐγίνωσκεν αὐτήν πρότερον.

— Ναί, κόρη μου, θὰ ἔδιδον ὅ,τιδὴποτε ἴν' ἀποκτήσω τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἔρχωμαι παρὰ σοί. Ἀλλ' ἐφοβούμην μὴ δυσαρεστήσω τὸν πατέρα σου. Ἐφθόνουν τὸν Μερλῶ συνεχῶς βλέποντά σε καὶ τῷ ὠμίλουν πολλάκις περὶ σοῦ. Ἡ μήτηρ σου, εἰς τὴν εἶχον συγκεντρώσῃ πᾶν τὸ συγγενικὸν φίλτρον τοῦ βίου μου, ἀφηπάσθη τάχιστα ἀφ' ἡμῶν. Αὕτη ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἐξομαλύνῃ πολλὰς δυσχερείας καὶ συγκρατήσῃ τὴν μεταξὺ τοῦ συζύγου καὶ ἐμοῦ καλὴν ἁρμονίαν. Ἀλλ' ἄλλως ἔδοξε τῇ εἰμαρμένῃ. Τώρα, ὅποτε εἶσαι μόνη, θέλωμεν δυνηθῇ ν' ἀνακτήσωμεν τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον. Περιττὸν νὰ σοὶ εἴπω, ὅτι ἡ οἰκία μου εἶναι ἰδική σου, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης δύνασαι νὰ ἐγκαταστήσῃς ἐν αὐτῇ. Θέλω ἐκλέξῃ καλὴν τινα νεάνίδα τῆς ἡλικίας σου, διότι εἶσαι ἐνήλιξ καὶ οὐτε ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσωμεν τὴν περιουσίαν σου καὶ νὰ σὲ χειραφετήσωμεν. Ὅταν δὲ λήξῃ τὸ πένθος σου, θὰ εἰσέλθῃς εἰς τοὺς ὑψηλοὺς κύκλους καὶ θὰ δυνηθῇς ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ νὰ διαθέσῃς τὸ μέλλον σου.

Ἐπεκράτησε σιγή.

Ἡ Λευκὴ, σοβαρωτέρα γενομένη, ἐφαίνετο συμβουλευομένη ἑαυτὴν διὰ τελευταίαν φορὰν εἰτα ἀπεκρίνατο τῷ θεῷ:

— Σὰς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, θεῖέ μου,

διὰ τὰ πρὸς ἐμέ φιλόστοργα αἰσθήματα καὶ τὰς ἀγαθὰς προθέσεις σας, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι ὅπως μὴ ὠφελθῶ τὴν πρότασιν ἣν μοὶ ποιεῖτε. Εἶμαι λίαν τεταραγμένη, λίαν δισταζούσα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ν' ἀναλάβω καὶ σκεφθῶ. Τότε, θ' ἀνακοινώσω ὑμῖν τοὺς σκοπούς μου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπιθυμῶ μόνον. . .

Ἡ Λευκὴ διεκόπη πρὸς στιγμὴν, ὥσπερ ἐδίσταζεν ἀκόμη.

— Ὅμιλει, τέκνον μου, εἶπε περιπαθῶς ὁ κόμης. Οἱ πόθοι σου οἰοιδήτινες καὶ ἂν ὦσι, ἔσονται σεβαστοί, σοὶ τὸ ἐγγυῶμαι.

— Σκέπτομαι λοιπὸν νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ μοναστήριον. . .

— Νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ μοναστήριον; ἀνεβόησεν ὁ κόμης. Ἀλλὰ διὰ τίνα καιρὸν μόνον; . .

Καὶ ἀνήσυχος, ἐζήτησε νὰ μαντεύσῃ τι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος.

— Διὰ τίνα καιρὸν, κατ' ἀρχάς, ἐπανάλαβεν ἡ Λευκὴ μετὰ σταθερότητος, διὰ πάντοτε ἴσως κατόπιν, ἂν εὕρω ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἣ διήλθον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου, τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν ἣν φαντάζομαι.

— Ἡσυχίαν! Ἀνάπαυσιν! εἶπεν ὁ κόμης ζωηρῶς. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου, εἰς τὴν ἑναρξίν τοῦ βίου, σκέπτεσαι περὶ ἀναπαύσεως, ζητεῖς τὴν ἡσυχίαν; Οἷας ἰδέας σοὶ ἐνεκέντρισαν ἐν τῇ κεφαλῇ; Οἷαν διεύθυνσιν ἔδωκαν εἰς τὸ πνεῦμά σου; Μὴ, ἐνδεχόμενον ἐσκέφθησαν; . .

— Μὴ ὑποπτεύεσθε μηδὲν, θεῖε, διέκοψεν ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, οὐδεμίαν ἐπιβουλήν ἐγένετο κατὰ τῆς βουλήσεώς μου. Ἡ ἀπόφασίς μου, οὐδόλως ἀνέκκλητος, σὰς τὸ ὁμολογῶ, παρ' οὐδενὸς ἐνεπνεύσθη. Αἱ ἄγιοι γυναῖκες, παρ' οἷς ἀνεδράφην καὶ νύξήθην, αἰδοῦνται λίαν ἑαυτὰς οὐδέποτε ἐξενεγκοῦσαι λέξιν δυναμένην νὰ μ' ἐπηρεάσῃ. Αὐταὶ ὑπῆρξαν ἀξιαγάπητοι εἰς ἐμέ. Μὲ ἡγάπων περιπαθῶς. Φεῦ! Ἦσαν αἱ μόναι, αἵτινες μὲ ἡγάπησαν! Ἀφετέ με, νὰ μείνω εἰσέτι, ἐπὶ τίνα χρόνον, εἰς τὸ μοναστήριον καὶ ἔσομαι εὐδαιμονεστάτη.

— Δὲν κέκτημαι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ σὲ κωλύσω ὅπως πράξῃς κατὰ βούλησιν ἰδίαν, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης, τὸ πρὸς σὲ φίλτρον μου εἶναι νεώτατον, μὴ ἐπιτρέπον μοι ὅπως σὲ παρακαλέσω νὰ φεισθῇς αὐτοῦ. Ἀλλὰ μάθε τέκνον μου, ὅτι θὰ μὲ καταθλίψῃς, καὶ θὰ δράσῃς κατὰ τῶν ἰδεῶν τῆς μητρός σου, ἐὰν λάβῃς τὴν ὁδὸν περὶ ἣς μοὶ ὠμίλησας. Ἐσκέφθης περὶ σεαυτῆς, ἀλλὰ σκέψου ὀλίγον καὶ περὶ ἐμοῦ. Ἐπαρίεμαι εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν σου, ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀπόφασίν σου.

Ἡ τοῦ κόμητος ἀπέναντι τῆς Λευκῆς θέσις ἦν λίαν δυσχερής. Πῶς ν' ἀπαιτήσῃ καθαρῶς ἀπ' αὐτῆς ἀφοσίωσιν καὶ φιλοστοργίαν, πῶς νὰ τῇ εἴπῃ ν' ἀφιερῶθῃ αὐτῷ, ὡς πατρὶ ὅτε αὐτὸς οὗτος διετέλει εἰς τὴν παρὰμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔμελλε ν' ἀφιερῶθῃ εἰς ἄλλην;

Ἐλθὼν ὁ Φροσσάρ ἐξήγαγε τὸν κόμητα τῶν σκέψεων τούτων.

Τὸ πρῶτον βλέμμα τοῦ νέου συμβολαιογράφου, πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσωμεν, δὲν ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν πελατῶν του, ἀλλ' ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Μερλῶ, ἥτις, ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ εὐρέος θαλάμου, ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἐργαζομένη μαλλίνους τινὰς χιτῶνας διὰ τὰ ἄπορα παιδιὰ, σιγηλὴ μὲν, παρακολουθοῦσα ὁμῶς πᾶντὶ ὅπερ, συνέβαιεν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἰδὼν εἰσελθόντα τὸν Φροσσάρ ὁ κόμης ἠγέρθη εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ.

Ὁ Μερλῶ, ἀφ' οὗ ὑπόκωπον γογγυσμόν, ἐτέθη σύνοφρος μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τῆς θυγατρὸς του. Μειδιῶν καὶ παιδρότατος ἅμα εἶδε τὴν Μαγδαληνὴν, ἣν δὲν ἤλπιζε νὰ ἐπανεύρῃ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Δεσυνῆ, ὁ Λεοπόλδος, χαίρεισας τὴν Λευκὴν ἀπέτεινε χαίρεισμους τινὰς τῷ Μερλῶ, εἰς οὓς οὗτος ἀπεκρίνατο λίαν ἀποτόμως. Σὺν τῇ δυσμενείᾳ, ἣν ἔτρεφε κατὰ τοῦ Φροσσάρ, ἕνεκα τῆς δῆθεν ἀπρεποῦς αὐτῷ διαγωγῆς τῆς προτεραίας, ἡνοῦτο ἀόριστόν τι αἰσθημα πατρικῆς ζηλοτυπίας.

Ἀπόκρυφόν τι ἐνστικτὸν ἀνήγγελε τῷ Μερλῶ, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, περὶ τῆς ζωηροτάτης ἐντυπώσεως, ἣν τῷ νέῳ συμβολαιογράφῳ ἐνεποίησεν ἡ Μαγδαληνή.

— Χαίρω πολὺ, συνταγματάρχα, βλέπων, εἶπεν ὁ Φροσσάρ μειδιῶν ὅτι εὐπρεστήθητε νὰ παρὰσχῃτε τῇ νεήλudi πελάτιδί μου τὴν τόσῃ ἀναγκαίαν ὑποστήριξιν σας μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ στρατηγοῦ. . .

— Νομίζετε, διέκοψεν ὁ Μερλῶ μετὰ δριμύτητος, ὅτι εἶχα ἀνάγκην νὰ μὲ προσκαλέσετε σεῖς διὰ νὰ κάμω τόσον ἀπλοῦν πρᾶγμα, τὸ ὅποτον ἐνόμιζα πλέον καθήκον μου;

Ὁ Φροσσάρ ἐγένετο κατοπόρφυρος· ἐθεώρησε περὶ αὐτὸν ὅπως ζητήσῃ ἐνθάρρουνσιν τινα ἡ ὑποστήριξιν. Εἶδε τὴν Μαγδαληνὴν κύπτουσιν ἐπὶ τοῦ ἔργου της, καὶ οὐδόλως συμμεριζομένην τῶν μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων ἀμειβομένων. Ὁ κόμης μόνος ἔδειξεν αὐτῷ ὄψιν συμπαθῆ καὶ μειλίχιον. Ὁ νέος, ἐπιθυμῶν νὰ διακόψῃ τὸσιν κακῶς ἀρξαμένην διάλεξιν, ἐστράφη πρὸς τὸν στρατηγόν, καὶ χαριέντως πάνυ, — Ἐμαθον, κύριε κόμη, τὴν εὐάρεστον εἰδησιν, εἶπεν, ὡς πάντες οἱ ὑμέτεροι φίλοι, καὶ ὑπερχαίρω ἐπὶ ἐνώσει μελλούσῃ νὰ δαιωνίσῃ μέγα ὄνομα ἀπειλούμενον νὰ ἐξαλειφθῇ. . . Ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ ὑφ' ὑμῶν προσεχῶς τῇ μὲς Ὀδονορ.

Ὁ Μερλῶ ἀκούσας τῶν λόγων τούτων, ἀφῆκεν ἐν ᾧ! ᾧ! ἀντηχῆσαν ὡς ἀνακλητήριον σάλπιγγος. Καὶ μὲ σπινθηροβόλους ὀφθαλμούς, τιθέμενος ἀπέναντι τοῦ κόμητος,

— Καὶ ἐγώ, ἀνέγνωσα αὐτὴν τὴν ἐλθσιν εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὡς ἀπολιχώτερος ἀπὸ τὸν κύριον, δὲν τὴν ἐπίστευσα.

Ὁ Φροσσάρ, τὴν φορὰν ταύτην ἐνόμι-

σεν ὅτι ἡ ὁροφὴ ἔμελλε νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἐν μιᾷ στιγμή, ἐγένετο ψυχρὸς καὶ θερμὸς καὶ τὰνάπαλιν, κινῶν τοὺς πόδας, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί πράττει, καὶ ἐναγωνίως ἐρωτῶν ἐκυτὸν, ἂν καλῶς ἢ κακῶς ἔπραξεν ὁμιλήσας, ἂν ἐκολάκευσεν ἢ προσέβαλε τὸν κόμητα, ἂν προσήνεχθη ὡς σπουδαῖος ἀνὴρ ἢ ὡς ἀπερίσκεπτος νεανίας.

Ὁ κόμης ἐγένετο σοβαρώτερος, καὶ τολμηρῶς τὸν Μερλώ προσιδῶν,

— Κακῶς ἔπραξα, μὴ πιστεύσας αὐτό. εἶπεν, οὐδὲν τούτου ἀκριβέστερον.

Καί, διὰ κινήσεως, ἔνευσεν ὅτι ἦτο περὶ τὸν νὰ ἐνδιατριβῶσιν ἐπὶ τῷ ὑποκειμένου τούτου ἐν ταυτῇ στιγμή. Ἄλλ' ὁ Μερλώ δὲν διεκόπτετο εὐκόλως ὅτε ἐτύγχανε τῆς εὐκαιρίας νὰ ὁμιλήσῃ. Οἱ ὡς ψήκτρα κεκομμένοι μύστακές του, παρὰ πλῆθισι πρὸς τρίχας κάπρου, ὠρθώθησαν, καὶ θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κόμητος,

— Αἱ λοιπόν, φίλε μου, ἔκαμες ἀνοησίαν, ἐνῆρθωσε καθαρῶς ὁ συνταγματάρχης. Εἰς τὴν ἡλικίαν μου, δὲν ὑπανδρεύονται, ἢ πέρουν μίαν χήραν σαράντα πέντε ἐτῶν, νὰ φροντίζῃ διὰ τὸ οἰκοκυριὸ καὶ τοὺς ρευματισμούς σας. Sapristi! Σὺ νομίζεις ἴσως ὅτι εἶσαι ἀκόμη νέος, ὅτι ἔχεις δυνάμεις, καὶ ἔρχεσαι εἰς γάμον μὲ μίαν νέαν, ὡραίαν, καθὼς λέγουν. Συγχώρησέ με λοιπόν νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι γέρων σὺ φέρεσαι ὡς ἀν παιδί!

— Ὅθι τὸ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ στρατηγὸς μειδιῶν. Ἰσως εἶναι φιλαυτία ἐκ μέρους μου, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἐν ἑαυτῷ ἀκόμη ἀρκετὰς δυνάμεις. Ἀρέσκομαι μόνον μετὰ τῶν νέων. Σὺ δέ, καλέ μου, οὐδεμίαν διασκέδασιν μοὶ παρέχεις. . .

— Εἶσαι τρελλός!

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλῶν εἰδῶν τρέλλαι, καλαὶ καὶ κακαί. Ὅταν γνωρίσῃς τὴν Σάρραν, πέπεισμαι ὅτι θὰ μ' ἐννοήσῃς. Ἡ ἀξιολάτρευτος αὕτη κόρη ἔσται ἡ ἀγαλλίασις τῶν τελευταίων ἐτῶν μου θὰ ὠραίῃ τὸ τέλος τοῦ βίου μου. Ἐάν, βεβαίως, ἐνυμφεύμην μικρὰν τινα ὑπότροφον λυκείου ἀπλοϊκοτάτην ὅτι ἀπεδεικνύον ὅτι στεροῦμαι κρίσεως. Ἀλλὰ συνεταίριζομαι μετὰ γυναικός, σωφρονεστάτης, ἀξιοπρεπεστάτης καὶ θελκτικωτάτης. Ἐδεῖ νὰ συναντήσω τὴν Σάρραν, ὅπως ἀποφασίσω νὰ προβῶ εἰς τὸ διάβημα τοῦτο. Ἀλλή τις δὲν ἠθελε δυνηθῇ νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐμπιστευτικὴν φιλοστοργίαν, ἣν τρέφω δι' αὐτήν. Λαμβάνω ἐφάπαξ γυναῖκα καὶ κόρη. Αὕτη θὰ παρέχῃ τὰς λεπτὰς περιθάλψεις τῆς εἰς τὸν γέροντα, καί, ἴσως, βλέπεις δὲν πλάττω χιμαῖρας, ὀλίγον τι φίλτρον διὰ τὸν σύζυγον. Σὺ ἀγνοεῖς τί θησαυρὸς εἶναι αὕτη ἡ Σάρρα. Εἶναι κάτοχος μεγάλης παιδείας, οἶαν αἱ ἡμέτεραι νεάνιδες οὐδέποτε ἔσχον. Ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν διέτρεξεν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, συνοδευμένη ὑπὸ τινος ἐξαιρέτου καὶ ἀξιοσεβαστοῦ κυρίας Στέβαρτ. Τέλος, αὕτη δὲν εἶναι καὶ πολὺ νέα, εἶναι εἰκοσιν ἑξ ἐτῶν.

— Sacrenonde dieu! διέκοψεν ὁ Μερ-

λώ, δι' ἓνα ἀσπρογένῃ ὡς σύ, ὁ ὁποῖος πλησιάζεις νὰ περάσῃς εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀπομαχῶν, αὕτη εἶναι νεωτάτη. Σὺ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃς ἀνάγκην, καλέ μου ἀνθρώπε, νὰ τεντώνῃς τὰ αὐτιά σου διὰ νὰ ἀκούῃς καὶ ὁμιλεῖς περὶ εἰκοσι ἑξ ἐτῶν ὡς περὶ τῆς μάχης σου. . .

— Τέλος, ἀνάβαλε τὴν κρίσιν σου, εἶπε σπουδαίως ὁ κόμης, πιστεύουν δὲ ὅτι ἂν δὲν εὕρισκον ἐν τῇ ἐνώσει ἣν μέλλω νὰ συνάψω, παγίας ἀσφαλείας καὶ εὐδαιμονίας ἐγγυήσεις, οὐδέποτε θὰ παρεσυρόμην εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην. . . Ἡ μὲς Σάρρα μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους, θὰ σὲ παρουσιάσω εἰς αὐτήν, καὶ ὅταν τὴν ἴδῃς, ὅταν συνομιλήσῃς δύο ὥρας μετ' αὐτῆς, οὐ μόνον θὰ μὲ δικαιώσῃς, ἀλλ' ἀκόμη θὰ μὲ φθονήσῃς.

— Καλὰ! καλὰ! θὰ ἴδωμεν, ἐγόγγυσεν ὁ Μερλώ. Ἐγὼ ἤξεύρω ὅτι ὁ γάμος εἶναι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πρέπει κανεὶς νὰ σκεφθῇ καλὰ, καὶ μάλιστα ἀνθρώπος ἐξηντάρης.

Ὁ κόμης διέκοψε τὴν διάλεξιν προσελθὼν τῇ Λευκῇ, καθότι διὰ τῆς σπουδῆς τοῦ Φροσσάρ, ὁ κόμης ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸ σπουδαῖον συμβάν, ὅπερ ἔμελλε τόσας περιπετείας νὰ ἐπενέγκῃ εἰς τὸν βίον του.

Καὶ ἄπαξ πράξας τοῦτο ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἐπάναγκες νὰ εἴπῃ λέξεις τινὰς περὶ τῶν σχεδίων του εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσυνή. Κατεθλίβῃ ἐπὶ τῇ ἐμπιστευτικῇ ὁμιλίᾳ ἣν τῇ ἀπνύθουε τὴν πρωίαν.

Εἰκάζεν ὅτι θὰ τῇ ἐκήρυττε χρεωκοπίαν τοῦ πρὸς αὐτὴν φίλτρον του, ἂν τῇ ἀνήγγελλεν ὅτι ἔμελλε νὰ τῇ παράσχω σύντροφον τῆς καρδίας του.

Ἡ νεανὶς ἀφῆρημένως πῶς προσέσχεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ θεῖου τῆς, καὶ ἀταράχως ἤκουσε τὴν ἀγγελίαν τοῦ συνοικεσίου τούτου, ὅπερ ἔμελλε νὰ ἔχῃ τόσας σπουδαίας συνεπείας δι' αὐτήν.

Ἀνακουφισθεὶς ἀπὸ τοῦ ἄχθους τούτου, ὁ κόμης ἀπεσύρθη, μετὰ τοῦ Λεοπόλδου, μόλις συνελθόντος ἐκ τῶν συγκινήσεων, ἃς τὰ ἀλλεπάλληλα σφάλματά του τῷ ποῦξέννησαν.

Τῇ ἐπαύριον ἐγένετο ἡ κηδεῖα τοῦ μαρκησίου Δεσυνῇ ἐν μεγάλῃ πομπῇ.

Ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Μαγδαληνῆς, δὲν ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κηδεῖαν, ἀλλὰ μετέβη κατ' εὐθείαν, ἐν πενήμιφ ὁχήματι, εἰς τὸ κοιμητήριον Père-Lachaise, ὅπου εὕρισκοντα οἱ οἰκογενειακοὶ τάφοι.

Ἀφίκετο κεκμηκυῖα, ὥσει εἶχε ποιήσῃ μακρὰν πορείαν, καὶ παρέστη εἰς τὴν κατάβασιν τῆς σοροῦ ἐν τῇ κρύπτῃ, ἐκπλητομένη ἐπὶ τῇ ἀδιαφόρῃ καὶ κανονικῇ ἐκπληρώσει τῆς ἐργασίας ταύτης τῶν νεκροθαπτῶν, σπαρτατομένη ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἐξαγομένων ἐνταφίων ὅστων, καὶ ἐκ τῆς ὁσμῆς τῆς ἀρτισκάπτου γῆς τοῦ τάφου, θεωροῦσα πάντοτε τὸν θάνατον ὑπὸ τὴν θρησκευτικὴν ὄψιν του, ὀδυνηρῶς διετέθη ἡδὴ βλεπούσα τὴν μηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν αὐτοῦ θέαν.

Μακρὰν διατελοῦσα τῶν πομπῶν καὶ

παρηγορητικῶν εἰκόνων, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἡ θρησκεία ὑποκρύπτει τὴν φρίκην τοῦ θανάτου, ἐθεώρει αὐτὸν ὡς θριαμβευτικὴν καὶ εὐτυχὴ διάρρηξιν τῶν δεσμῶν τῆς ψυχῆς, καταλιπούσης τὸ σῶμα, ὅπως ἀναβῇ καὶ ἀνακτήσῃ τὴν ὑψίστην γαλήνην τοῦ οὐρανοῦ, πλὴν μετὰ ψυχικῆς συντριβῆς εἶδεν ὅτι οὗτος οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἡ πένθιμος καὶ ὀλικὴ τοῦ πτώματος ὑπὸ τὴν ψυχρὰν πέτραν ἐνταφίσις ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀηδοῦς ἀδιαφορίας ἀναλήτων παρισταμένων.

Ἡ Λευκὴ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις ταύτας διακειμένη, ἀλγοῦσα τὴν καρδίαν, καὶ μετρεοῦσας κνήμας, ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τινος ἐγγὺς τάφου, θεωροῦσα περὶ αὐτήν, μετ' ἀγωνίας ναυαγοῦ διαμαχομένου ἐν τῇ ἀβύσσῳ. Ζητοῦσα μορφὴν τινα, ὅχι γνωστήν αὐτῇ, καθότι οὐδένα ἐγίνωσκεν. Ἀλλὰ ἀπλῶς συμπαθῇ.

Δὲν ἀπῆντησεν ἢ ὅψεις κατηφεῖς ἀνθρώπων ἐκπληρούντων ἐργασίαν τινα.

Καὶ ἐγὼ στεναλῶσα προσήυχετο, ἀνεσκήρτησεν ὑπὸ τοῦ κρότου θραυομένου ξηροῦ κλάδου. Ἦγειρε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἰς τὴν γωνίαν ἐκκλησιδίου, παρετήρησεν ὄρθιον, τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἔχοντα, μελανεῖμονα, ὡχρότατον νεανίαν κλαίοντα.

Ἐν δάκρυ κατελείβετο βραδέως διὰ τῆς παρειαῖς πρὸς τὸν μύστακα.

Δὲν ἐθεώρει πρὸς τὸ μέρος τοῦ τάφου τοῦ μαρκησίου.

Οἱ ἀτενεῖς ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο ζητούντες ἀναμνήσεις ἀλλοῦ που, ἐν τῷ κενῷ. Ἐρρίπτοντο, μακρὰν, πέραν τοῦ ὀρίζοντος, πρὸς ἄλλο νεκροταφεῖον, ὅπου ὑπὸ τὴν πρασίνην χλόην, καθυῦδον οἱ πεσόντες ἀνδρεῖς πολεμήσαντες κατὰ τοῦ ἐχθροῦ στρατιωτῆ.

Ἐν τινὶ γωνίᾳ, ἀπλοῦς ἐκ μέλανος ξύλου σταυρὸς ἦν ἐμπεπηγμένος ἐπὶ τῇ ἀναχώματι ὑπὸ σιδηροῦ κιγκλιωτοῦ περιβαλλομένου.

Ἐκεῖ, κατ' ἰδέαν, ἐγονυπέτει καὶ κατανυγεῖς ὑπ' ἀκινήτου συγκινήσεως, ἣν ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει πάντων τούτων, ἀπέμαξε τὴν ὑγρὰν παρειὰν του.

Ἡ Λευκὴ, ἡγέρθη τοῦ τάφου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νέου, αἰφνης ἐλκυσθέντες, συνήντησαν τοὺς τῆς νεάνιδος. Βλέπων ὅτι παρετηρήθη, ἡρῳθρίασεν, ἔκυψε καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ μαρμαρίνου ἐκκλησιδίου.

Τὸ θέαμα τῆς θλίψεως ταύτης, συνᾶδον τόσον πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς, ἀνεκούφισε τὴν δεσποινίδα Δεσυνή. Ὅτε δὲ δοῦσα τὴν χεῖρα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ θεῖου τῆς, ὅπως ἐξέλθωσιν, ἠσθάνθη ἐκυτὴν μᾶλλον κυρίαν ἐκυτῆς, ἦττον μόνην, ἦττον μεμονωμένην.

Εἰς τὴν στροφὴν τῆς δενδροστοιχίας ὁ εὐεὶδης νεανίας ἀνεφάνη, βαδίζων βραδέως ἐπὶ τινος μικρᾶς ἐλισσομένης μεταξὺ τῶν τάφων ὁδοῦ.

Παρατηρήσας τὸν στρατηγὸν καὶ τὴν ἀνεψιάν του, ἀφείλε τὸν πῖλον καὶ ὑπεκλίνατο.

Ὁ κόμης ἐχαιρέτισεν αὐτὸν φιλικῶς διὰ τῆς χειρὸς.

Ἡ Λευκὴ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ τίς ἦτο ἐκεῖνος, εἰς ὃν ὤφειλε τὴν μόνην παραμυθητικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡσθάνθη κατὰ τὴν ἀνιάραν ἐκείνην πρωΐαν.

— Τίς εἶναι ὁ κύριος οὗτος; ἠρώτησε τὸν θεῖόν της μετὰ παλλούσης καρδίας, ὡσεὶ ἡ ἀπλὴ αὐτὴ ἐρώτησις ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ἀπὸ σκοποῦ γιγνομένη.

— Ὁ Πέτρος Σεβεράκ, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης, ὑποσπαστής μου.

— Πέτρος Σεβεράκ, ἐπανελάβε καθ' ἑαυτὴν ἡ νεῆνις.

Καί τ' ὄνομα τοῦτο, ὅπερ τὸ πρῶτον ἤκουεν, ἐχαράχθη βαθέως ἐν τῇ μνήμῃ της.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐπανήλθεν εἰς τὸ μοναστήριον.

ΣΤ'

Ἐν τινι ὥραίῳ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Fortune, μικρῷ μὲν καὶ ὑψηλῷ, πλὴν περιττῶς διὰ καλλιτεχνημάτων κεκαλλωπισμένῳ, ἐνεκατέστη ἡ μὲν Σάρρα Ὁδοννορ.

Ὁ κόμης δὲν ἐπεθύμει ὅπως ἡ νέα κυρία κατοικήσῃ ἐν τινι τῶν κοινῶν ἐκείνων ἐπιπλωμένων οἰκημάτων τῆς ὁδοῦ Paix, ὡς εἶθιζε νὰ πράττῃ, διαμένουσα ἐκ τῶν περιοδιῶν της, βραχύν τινα χρόνον ἐν Παρισίῳ.

Τὸ κομψότατον μέγαρον τῆς ὁδοῦ Fortune ἐπωλεῖτο ὑπὸ τινος Δὸν Ζουὰν σπαταλήσαντος πᾶσαν τὴν περιουσίαν του ἐν ταῖς μεθ' ἑταιρίων καὶ ἀσώτων ὀργίῳις καὶ ἀναστροφῇ.

Ὁ κόμης ἐδράξατο λοιπὸν τῆς καταλήλου εὐκαιρίας, ἡγόρασεν οὐ μόνον τὸν οἶκον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπιπλα καὶ τοὺς ἱπποὺς μετὰ τῶν παρεπομένων αὐτοῖς, ὅπου ἡ μὲν Ὁδοννορ ἔμελλε νὰ κατοικήσῃ διὰ τρεῖς μόνον ἐβδομάδας, μεθ' ὃ θὰ ἐνφύκωζεν ἡ θὰ ἐπώλει αὐτόν.

Ἀφ' οὗτου ἐπανεῖδε τὴν Σάρραν, ὁ κόμης ἐπανεπέσεν ὑπὸ ζυγόν.

Τὰ ταράξαντα ἐπὶ τίνας στιγμὰς, κοῦφα βουλήματα ὅτε εὗρε τὴν Λευκὴν μόνην καὶ ἐλευθέραν παντὸς δεσμοῦ συνέχοντος αὐτὴν μακρὰν αὐτοῦ, ἡ λύπη, ἣν εἶχεν αἰσθανθῇ σκεπτόμενος ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ εὕρισκεν ἐν αὐτῇ τὸ ζωογονοῦν ἐκεῖνο φίλτρον, οὕτινος τὸ γῆρας του ἐδεῖτο μεγάλως, δὲν διήρκεσαν. Ἐν τῆς Σάρρας βλέμμα διεσκέδασε τὰς μερίμνας ταύτας, ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς διασκεδάζει τὰ πρωῒνα νέφη, τὰ τὸ κυανοῦν τοῦ θερινοῦ οὐρανοῦ ἐπισκοτίζοντα.

Ἄλλως τε ὁ κόμης εἶχεν αἰφνης κυριευθῇ ὑπὸ τῆς ποικιλίας τῶν περιπετειῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ, καὶ θορυβώδους βίου, ὃν ἡ ὥραία Ἀγγλὶς ἤγεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας.

Ἐν τισιν ὥραις, ἡ εἰς Παρισίους ἀφίξις αὐτῆς ἐγένετο γνωστὴ! Μετὰ βραχὺν δὲ χρόνον κρότοι πολυτελῶν ὀχημάτων, ὑπ' ἀλαζόνων ἱππῶν ἐλκομένων, ἠκούοντο πρὸ τοῦ μεγάρου ἐκπνέοντες, καὶ ἐν αὐτῷ δὲ θορύβῳ τις ὁλοσηρικῶν ἐσθῆτων, καὶ τονθορυσμὸς ζωηρῶν διαλέξεων καὶ κλαγγῇ ἀγγείων καὶ ἀργυρῶν σκευῶν διὰ τὸ

τέτον τῶν πέντε ὥρων. Αἱ τοιαῦται ἐπισκέψεις ἐπανελαμβάνοντο συνεχῶς.

Ἀπασα ἡ Ἀγγλικὴ καὶ Ἀμερικανικὴ ἀποικία ἐτίμα αὐτὴν διὰ τῆς ἐπισκέψεώς της.

Αἱ νέαι μὲς ἔτρεχον δίδουσαι ἰσχυρὰ shake hands, καὶ ἀφῆνουςαι ἐκφωνήσεις χαρᾶς, ὀξείας ὡς κραυγὰς ψιττακοῦ.

ὦ! ἀγαπητὴ! ψυχὴ μου!

Εἶναι λοιπὸν ἀληθές! Καὶ τί εὐτυχία! Καὶ πῶς ἀπεφασίσατε;

Ὑμεῖς ἡ τόσον ἐλευθέραι καὶ εὐδαίμων!

Καὶ νέοι ἀσπασμοὶ ἠχηρότατοι ἠκούοντο καὶ περιπτύξεις, αἰφνῆδιοι ἐξίππαζον τὴν γραίαν Στέβερτ, ἐγκαταλιμπάνουσιν τὸ φλογώδες πρόσωπόν της εἰς τὰ ρόδινα ράμφη τῶν ὑψηλολέπτων καὶ ὀλιγοκόμων Ἀγγλίδων.

Ὁ κόμης ἤρχετο μόνον τὴν ἐσπέραν, περὶ τὴν ἐνάτην, πάντοτε ἡγουμένου πρὸ αὐτοῦ ὑπερμεγέθους τινος λευκῆς ἀνθοδέσμης, καί, μετὰ τῆς φιλοκάλου ἐκείνης ιδίας αὐτοῦ χάριτος, ἠκροῦτο τῆς μὲν Σάρρας ἀφῆγουμένης τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν συμβαίνοντα.

Ὅτι ὁ λόρδος Clifton ὁ ἥρωας τοῦ κατὰ τῶν Ashanties πολέμου ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν της, ὃν παρεκάλεσε νὰ τῇ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς, ὅτι ἡ κυρία Smordeu πλουσιωτάτῃ Ἀμερικανὶς τῇ ἔπεμψε βαρύτιμον ἐκ πορσελάνης δῶρον, εὐχομένη αὐτῇ πᾶσαν εὐτυχίαν, ὅτι πλεῖστοι ἄλλοι συμπατριῶταί της τῇ ἔπεμψαν διάφορα τοιαῦτα.

Καὶ περιχαρὴς, ὡς παιδίον, ἐδείκνυε τῷ κόμητι ταῦτα, καθὼς καὶ τὰ ἱμάτια καὶ ἐσθῆτας, ὧς αὐτὴ ἡγόρασε διὰ τὴν ἀγαθὴν σύντροφον μέχρι τοῦδε τοῦ βίου τῆς Στέβερτ, ἥτις ἔμελλε ν' ἀνακητήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, καθότι ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου τῶν περιουσιῶν, εἰς ὧς ὑπέβαλεν αὐτὴν ἐκάστατε, εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς, κτλ.

Ἄλλως τε ἡ θέσις τῆς Στέβερτ ἦτο ἡσφαλισμένη ὑπὸ τῆς μὲν Ὁδοννορ μετὰ μεγάλης γενναιοτήτος, καὶ τοῦ λοιποῦ ἡ κυρία αὐτὴ ἠδύνατο, ἂν ἤθελε ν' ἀποχωρισθῇ αὐτῆς, νὰ ἀπολαύῃ ζωῆς ἀνέτου, πλήρους ἀσφαλείας καὶ ἀνεξαρτησίας.

— Διατί τόση γενναιοτής, ἔλεγεν αὐτὴ, πρὸς τί τόση πλουσία ἀμοιβή, ἀπέναντι τόσῳ ἀσημάντου καθήκοντος ὅπερ ἐξελπύουν!

Καὶ τότε κρουνοὶ δακρύων ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀπομυττωμένη τόσον ἡγήρως, ὥστε ἀντήχει ἡ αἰθουσα ἐκ τῶν δονήσεων.

Ὑπὸ ἄκρας κατεχόμενος περιεργείας ἐξ ὧν ἠκουσε παρὰ τοῦ κόμητος λέγοντος περὶ τῆς νέας Ἀγγλίδος, ὁ Μερλὸς ἀπεφασίσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Fortune.

Εἶχε σχηματίσῃ ἐν ἑαυτῷ ἐκ προτέρων, ὑπὸ τε τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν ἐποψιν, εἰκόνα τῆς Σάρρας, ἣν δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐξαλείψῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Παναγιώτ. Ἀθανασιάδην, Γεώργ. Παμπούκην καὶ Λεωνίδαν Ἀποστολίδην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Νικ. Πετανίτην. Βιβλία ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κυρία Ρωξάνην Μήταλα, Μαρίαν Λυδὴν καὶ Δ. Κολποδίνον. Διευθύνσεις ὑμῶν διωρθώθησαν. — κκ. Δ. Φ. Κούρτσουαν καὶ Περικλῆν Σ. Μιχαηλίδην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Σταυριανίδην. Συνεμορφώθημεν πρὸς τὴν ἐπιστολήν σας. — κ. Ε. Παλλάτον. Περιμένομεν τὸν ἐξ Ὀδησσοῦ ἀναχωροῦντα κ. Ρ. Πιστευόμεν ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ.

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐν τῇ ἀντιγραφῇ, διότι πολλὰ τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς ὅτι, οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισδούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὰ ὠραιότερα τραγουδάκια ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅσα τραγουδοῦν ἐν τῷ ὄρμῳ, μόνον εἰς τὴν ὀγκώδη καὶ καλλιτεχνικωτάτην συλλογὴν τοῦ φίλου κ. Τσακαλιάνου, εἰμφορεῖ νὰ τὰ εὕρῃ κανεῖς. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ, τὸ περιπαθὲς, τὸ τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς, ποῦ ὅπου νὰ κάμῃς, νύκτα καὶ ἡμέρα, ἀντηχεῖ ἀρμονικώτατο τό :

Ἀχ! πῶς ἔμπορεῖς καὶ ἀλλάξεις τὴν καρδιά σου; μάθε κι' ἐμένα γι' ἄλλη νὰ ποῶ!

Τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνης» διὰ νὰ τὰ καταστήσῃ ἀκόμη δημοτικώτερα τὰ Ποιήματα τοῦ κ. Τσακαλιάνου, καὶ νὰ εἰμφορεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου δὲν περισσεύουν χρήματα δι' ἀγορὰν βιβλίων, ὑπέδωκε τὴν τιμὴν των, ἀπὸ δραχ. 4 εἰς δραχ. 1,50 μόνον.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἢ αἰτήσεις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2,70 — Ἡ διδασκαλίσα μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν δραχ. 3,20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ — Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ. 3,70 — Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,70 Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία Ponsou de Terrail δρ. 2,70. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλσδάτου, μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) δρ. 3,30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία H. Emille Chevalier δρ. 4,70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνας, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, δρ. 4,70